

Φυσικά, έχω χάσει ελπίδες, όνειρα κι ελευθερία. Κυρίως έχασα μέρος από τον ύπνο μου. Φυσικά και με κυνηγάνε τράπεζες βγάζοντας διαταγές πληρωμών. Φυσικά τα βγάζω πέρα με λίγα, αλλά ευτυχώς έτσι είχα συνηθίσει. Παρ' όλα αυτά, υπάρχει κάτι που έχασα και μου στοιχίζει. Έχασα την ικανότητά μου να συγχωρώ τους ηλίθιους. Αποφάσισα να αδιαφορώ για τα βάσανα ανθρώπων που ψήφισαν Νέα Δημοκρατία και δηλώνουν μέχρι και σήμερα ότι στις επόμενες εκλογές πάλι Νέα Δημοκρατία θα ψηφίσουν.

Κρίνω πλέον. Και παλιότερα έκρινα, αλλά έβρισκα κι ένα κάρο άλλοθι για να μη θεωρώ ως

εχθρούς κάποιους ανθρώπους. Τώρα πλέον θεωρώ εχθρό αυτόν που λέει «είναι ντροπή να θέλετε να υποχρεώσετε τον Γιώργο Παπανδρέου να καταθέσει στη Βουλή». Τώρα πλέον εξοργίζομαι με αυτούς που προχωράνε με συμψηφισμούς, λέγοντας «Ο Γιώργος σας πειράζει που στέλνει υπόμνημα, ενώ αν ήταν ο Κωστάκης μια χαρά θα βουλευόσασταν». Τον κοιτάς κι αναρωτιέσαι, τι άλλο πρέπει να πάθει για να σταματήσει να είναι τόσο μαλάκας;

Στερήθηκα τη χαρά να μπορώ να νοιάζομαι για τους ανθρώπους δίχως να με ενδιαφέρει τι πιστεύουν. Πλέον με ενδιαφέρει. Δε μπορώ να συμπαρασταθώ σε κανέναν που όταν ακούει να κατηγορούν την κυβέρνηση, σχολιάζει «γιατί ρε, ο Τσίπρας καλύτερα θα τα έκανε;». Είναι αδύνατον για τον κάθε μικρόμυαλο να αντιληφθεί ότι δεν είσαι σαν τα μούτρα του. Ότι επειδή εκείνος είναι ένας μαλάκας κολλημένος δεξιός ή ένας μουσειακός πρασινοφρουρός δε σημαίνει ότι κι εσύ είσαι είτε με τον Καραμανλή, είτε με τον Τσίπρα. Δεν φτάνει μέχρι εκεί το μυαλό του.

Δεν αντέχω τους ανθρώπους που ακούνε τον Σαμαρά να δηλώνει ότι φαίνεται φως στο τούνελ και τον πιστεύουν. Δε γίνεται να τους συμπαθήσω ή να τους έχω φίλους. Πρέπει να προστατέψω το μυαλό μου. Πρέπει να προστατέψω κι αυτόν κι εμένα από την οργή μου.

Τον πληρωμένο απλώς τον προσπερνάς. Αυτός με 100 ευρώ θα σου πει ή θα γράψει ό,τι θες. Επαγγελματίας σκουπίδι είναι. Εκείνον όμως που τραβάει τα χίλια βάσανα και σου λέει «το παλεύει ο Σαμαράς» ή «Ο Βενιζέλος φταίει μωρέ;», δε μπορώ να τον αντέξω. Παλιότερα είχα υπομονή. Τώρα δεν έχω.

Δεν έχω υπομονή με αυτούς που βρίζουν τους δημόσιους υπαλλήλους επειδή «όλοι μπήκαν με βύσμα», αλλά τους έτρεξαν τα σάλια μόλις άκουσαν ότι στη θέση αυτών που θα φύγουν, θα μπουν καινούριοι. Και δεν τους γουστάρω, γιατί αυτούς τους ίδιους αν τους πεις ότι στο άρθρο 63 του κανονισμού της Βουλής γράφει πως: «Αν βουλευτής απουσιάσει αδικαιολόγητα σε περισσότερες από πέντε συνεδριάσεις το μήνα, κρατείται υποχρεωτικά, για κάθε απουσία, το ένα τριακοστό της μηνιαίας αποζημίωσής του» κι ότι αυτή είναι η μεγαλύτερη απόδειξη για το ποιοι είναι οι χαραιοφάνηδες, δε λένε κουβέντα.

Δε μιλάνε, επειδή είναι τσάτσοι κάποιου βουλευτή κι ελπίζουν κάπου να τους χώσει. Σε μια θεσούλα. Τους το υποσχέθηκε. Κι αυτοί τον πιστεύουν. Τον στηρίζουν. Λένε τα καλύτερα. Θα τον ξαναψηφίσουν. Κι ας τους γάμησε τη ζωή. Δεν πειράζουν οι χαμένες ζωές των άλλων. Αρκεί που ο βουλευτής τους, υποσχέθηκε ότι τώρα θα τους βολέψει.

Δεν τους γουστάρω τους παρτάκηδες. Δεν τους πάω αυτούς που τις απώλειες των άλλων τις θεωρούν δικαιολογημένες επειδή «καλά να πάθουν που δεν ήταν νοικοκυραίοι», αλλά τις δικές τους απώλειες τις θεωρούν απαράδεκτες και ζητάνε την κεφαλή επί πίνακι «των αναρχοαριστερών που έκαψαν το κέντρο της Αθήνας». Πόση μαλακία ν' αντέξεις πια; Πόσες φορές να υπομένεις ν' ακούσεις ότι «εδώ που φτάσαμε φταίει η Αριστερά»;

Δεν τους λυπάμαι, δεν τους γουστάρω, δεν θέλω ούτε να τους βλέπω, ούτε να τους ακούω. Δε μ' ενδιαφέρουν. Καλός ο ουμανισμός, αλλά όχι σε τέτοιες κοινωνίες και σε τέτοιες καταστάσεις. Όποιος έχει διαφορετική άποψη από αυτή που επιβάλλει το Σύστημα, τον βαφτίζουν ένοχο, ανθέλληνα, μπαχαλάκια και όποια άλλη μαλακία τους κατέβει στο άδειο τους κεφάλι.

Καθόλου δε με τρομάζουν οι εκφοβισμοί για κοινωνικές αναταραχές και εμφυλιοπολεμικό κλίμα. Χίλιες φορές να γίνει έτσι για να τελειώσουμε. Αυτοί που υποστηρίζουν με τόσο σθένος και «ιδεολογική σταθερότητα» τα κόμματα της συγκυβέρνησης, είναι οι ίδιοι που τα στήριζαν τόσα χρόνια και φτάσαμε στο γκρεμό. Ο γκρεμός είναι ο μονόδρομός τους και ψηφοφόροι του γκρεμού οι δεξιοί πάση θυσία.

Απ' όλα όσα έχασα, αυτό με πείραξε περισσότερο. Ότι μέσα μου γεννήθηκε το μίσος.

[ΠΗΓΗ](#)